

Arrest

nr. 300 204 van 17 januari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE RAEDEMAEKER
Augustijnenstraat 10
2800 MECHELEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 3 april 2023 heeft ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 maart 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 oktober 2023.

Gelet op de beschikking van 30 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. DE RAEDEMAEKER.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partijen dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 30 januari 2023 waarbij hun verzoeken om internationale bescherming worden onderzocht en behandeld met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij de verzoeken kennelijk ongegrond worden verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Bij het, ten tijde van de bestreden beslissingen geldende koninklijk besluit van 14 januari 2022, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst. Ook het recentste koninklijk besluit van 7 april 2023 duidt Albanië opnieuw aan als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu verzoekende partijen uit Albanië, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt verzoekende partijen toe om duidelijk aan te tonen dat, in hun specifieke situatie, hun land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

In de bestreden beslissingen wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekende partijen echter geen substantiële redenen hebben opgegeven om hun land van herkomst in hun specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als personen die internationale bescherming genieten in aanmerking komen. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoekende partijen niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kunnen worden erkend en dat zij verder niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien worden de beschermingsverzoeken als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Verzoekende partijen vrezen bij een terugkeer naar Albanië te zullen worden vermoord door de familieleden van L. H., die door verzoekers broer vermoord werd. In de bestreden beslissingen wordt niet betwist dat verzoekers broer in augustus 2022 betrokken was bij de moord van L. H. en hiervoor werd gearresteerd en vervolgd. Evenwel wordt geoordeeld dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat zij voor de door hen aangehaalde problemen met de tegenpartij in de bloedwraak in zijn familie – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de hulp en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten.

2.1. Uit lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partijen het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoeren die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten. Het komt aan verzoekende partijen toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij evenwel geheel in gebreke blijven. Verzoekende partijen komen immers niet verder dan het poneren van een vrees, het bekritisseren en minimaliseren van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en het verwijzen naar algemene landeninformatie, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er aldus niet in slagen de pertinente motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken.

Hoewel niet wordt betwist dat verzoekers broer betrokken was bij de moord van L. H. en hiervoor werd gearresteerd en vervolgd, dient erop gewezen dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming.

Een verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij alle redelijk van hem te verwachten nationale beschermingsmogelijkheden heeft uitgeput, waarin verzoekende partijen in casu niet slagen.

De commissaris-generaal motiveert, op basis van de gegevens en de informatie waarnaar wordt verwezen, op goede grond dat verzoekende partijen niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij voor de door hen aangehaalde problemen met de tegenpartij in de bloedwraak in zijn familie – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor hen sprake zou zijn van een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De commissaris-generaal stelt met verwijzingen naar verzoekers verklaringen: “Uw verklaringen dat uw vader van een politiechef de dag na de moord op L.(...) H.(...) te horen kreeg dat de politie jullie niet constante bescherming konden bieden en jullie beter asiel konden aanvragen in het buitenland, doen geen afbreuk aan het

voorgaande (CGVS p.13-14). Er kan immers herhaald worden dat nationale bescherming niet absoluut hoeft te zijn, zoals hierboven uiteengezet. Hetzelfde geldt voor uw stellingen dat Albanië u geen bescherming en bijstand kan verlenen, dat het onveiliger is dan het doet uitschijnen, en dat verzoeningscommissies ook niets kunnen betekenen voor u (CGVS p.14-15). Door het uiten van blote beweringen laat u immers na om de aangehaalde objectieve informatie waar het CGVS over beschikt te weerleggen. Bovendien legde u noch uw familie ooit een officiële klacht neer tegen jullie bedreigers, hebben jullie geen verdere stappen hebben gezet om bescherming van de autoriteiten in te roepen (CGVS p.11,13-14). Naast het éénmalig uitsturen van twee ouderen om verzoening te vragen aan de tegenpartij veertig dagen na de moord, heeft u of uw familie ook geen beroep gedaan op andere gespecialiseerde personen of (verzoenings)organisaties (CGVS p.13-14)."

Verzoekende partijen benadrukken in het verzoekschrift dat bloedwraak een familie gerelateerd en op gewoonte/traditie gebaseerd gegeven is waardoor zij niet zelfstandig een officiële klacht kunnen indienen, doch de vader van verzoeker hiermee moet instemmen. Zij vervolgen dat zeker bij ouderen een grote terughoudendheid bestaat om officiële stappen te ondernemen en dat het ingaan tegen de keuze van de vader zo goed als een feitelijke onmogelijkheid is. De Raad merkt op dat verzoekende partijen zich met dit betoog beperken tot het louter uiten van blote beweringen die zij op generlei wijze concreet staven. Bovendien staat de verklaring van verzoeker dat zijn vader zelf naar een politiefchef stapte op de dag na de moord in contrast met de bewering van verzoekende partijen als zou hij zich verzetten tegen het indienen van een officiële klacht teneinde bescherming te bekomen.

Het betoog dat de beschouwingen van de commissaris-generaal algemeen van aard zijn, is geenszins van aard een ander licht te werpen op de motivering in de bestreden beslissingen, waarbij aan de hand van de beschikbare objectieve landeninformatie, onder meer blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen, dat in het geval dat de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren en er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. De commissaris-generaal somt daarbij concrete realisaties en initiatieven op onder meer in strijd tegen de bloedwraakproblematiek en corruptie, waaruit blijkt dat de Albanese autoriteiten meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van bloedwraak en ernstige inspanningen leveren om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete.

In zoverre verzoekende partijen nog opmerken dat de daadwerkelijkheid van de geboden beschermingsmaatregelen wordt tegengesproken door andere bronnen – waartoe zij citeren uit "Report of the Office of the United Nations High Commissioner for Human Rights" van 2019, de COI Focus "Albania: Blood Feuds in contemporary Albania: Characterisation, Prevalence and responses by the State" van 29 juni 2017 en MICLU, "Albanian blood feuds: Yet another unconvincing CPIN" van 3 februari 2023 (verzoekschrift, stuk 4) –, slagen zij er evenmin in te overtuigen. Deze informatie ligt immers in dezelfde lijn als deze waarop de analyse van de commissaris-generaal is gestoeld en waarbij rekening werd gehouden met het gegeven dat er nog ruimte is voor hervormingen. De Raad wijst er te dezen nog op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Uit niets blijkt derhalve en verzoekende partijen maken niet in concreto aannemelijk dat de Albanese autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om hen met betrekking tot hen verklaarde problemen hulp en/of bescherming te bieden. Verzoekende partijen tonen derhalve niet aan dat het hen met betrekking tot de door hen ingeroepen problematiek aan nationale bescherming ontbreekt.

2.2. De overige motieven van de bestreden beslissingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en die steun vinden in het administratief dossier, worden door verzoekers volledig ongemoeid laten.

2.3. Uit niets blijkt dat er heden in Albanië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen brengen geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

3. *Gelet op wat voorafgaat, lijkt het erop dat verzoekers geen substantiële redenen heeft opgegeven om hun land van herkomst, Albanië, in hun specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komen.*"

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij(en) de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 21 december 2023 staat het volgende vermeld:

"Tolk 1022 legt de eed af en tolkt Albanees

De Kvz nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.

VzP'n zien bij het onderzoek naar hun beschermingsnood verschillende stappen: er is de arrestatie van de broer na de dood van L., hier liggen stukken van voor, er is hieromtrent geen betwisting, in Albanië is er de traditie van bloedwraak, dewelke zich nog vaak afspeelt en bevestigd wordt door vele bronnen die ze aangehaald hebben in hun verzoekschrift en bij hun schriftelijke vraag tot horen. Voorts is er de vraag in welke mate Albanië bescherming hieromtrent biedt en hieromtrent betwisten ze de zienswijze dat dit effectief het geval zou zijn. Alles vertrekt vanuit een familiale druk, de politie is onmachtig zoals ze beschreven hebben in hun vraag tot horen verwijzend naar vele bronnen. Bescherming bestaat er enkel op papier en ze hebben hieromtrent stappen gezet maar daadwerkelijke bescherming is er niet gekomen. Ook voor hun kinderen is er gevaar bij terugkeer. Ze vragen dus bescherming en volharden in hun middelen. Zowel de echtgenoot als de echtgenote getuigen van hun risico vermoord te worden, Albanië is geen veilig land zodoende zijn ze naar België gekomen."

5. Verzoekers brengen ter zitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 10 oktober 2023.

5.1. De Raad herhaalt vooreerst dat wat verzoekers' schriftelijk verzoek tot horen van 20 oktober 2023 betreft, -het procedurestuk op zich- een vraag tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet uitsluitend tot doel heeft mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Die vraag biedt de betrokkene echter geenszins de mogelijkheid nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Het strekt er evenmin toe om onvolkomenheden in het verzoekschrift alsnog recht te zetten. Het gaat er enkel om dat de betrokkene die daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in

de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; RvS 29 oktober 2013, nr. 10.017 (c)).

In de mate voormeld verzoek van verzoekers om te worden gehoord van 20 oktober 2023 meer is/inhoudt dan de vraag om (naar aanleiding van de beschikking van 10 oktober 2023) te worden gehoord, zoals waar in het betreffende verzoek schriftelijk wordt gerepliceerd op enkele van de gronden van de beschikking van 10 oktober 2023 en bijkomende informatie wordt bijgevoegd, worden deze elementen aldus niet in overweging genomen en wordt de betreffende informatie uit de debatten geweerd.

De Raad houdt, gelet op het voorgaande, rekening met en spreekt zich uit over het door verzoekers ter zitting aangebrachte.

5.2. Hierbij dient te worden beklemtoond dat het doel van een vraag tot horen erin bestaat om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke gronden in de beschikking men het niet eens is en waarom.

Verzoekers geven ter zitting weliswaar aan en te kennen het niet eens te zijn met de gronden van de beschikking, doch zij gaan er niet (of nauwelijks) concreet op in, minstens brengen zij geen concrete en dienstige repliek in tegen de inhoud van de beschikking van 10 oktober 2023 die deze in een ander daglicht stelt.

Hun betoog betreft immers in wezen niets meer dan het herhalen van en volharden in hun relaas en in dit verband al eerder afgelegde verklaringen, en in hun standpunt dat het hen met betrekking tot de door hen aangehaalde vrees bij terugkeer in het kader van een bloedwraakkwestie te zullen worden vermoord door de familie van L.H., omwille van de betrokkenheid van verzoekers broer bij de moord op L. H., aan nationale bescherming ontbreekt.

Verzoekers werpen hiermee, door louter eerdere verklaringen en in dit verband al eerder aangehaalde argumenten te herhalen en hierin te volharden, evenwel geen ander licht op hetgeen hieromtrent eerder werd vastgesteld en geoordeeld in voormelde beschikking, met name dat zij niet *in concreto* aantonen alle redelijke van hen te verwachten nationale beschermingsmogelijkheden te hebben uitgeput en dat de Albanese autoriteiten hen met betrekking tot hun problemen en vrees geen hulp en/of bescherming zouden kunnen of willen bieden.

De Raad wijst er in dit verband op dat er in de beschikking, onder punt 2.1., met verwijzing naar de beslissingen van het CGVS, onder andere reeds op werd gewezen dat blijkens verzoekers verklaringen noch door verzoeker zelf noch door zijn familie ooit een officiële klacht werd ingediend tegen hun belagers en dat zij geen verdere stappen hebben gezet om bescherming van de autoriteiten in te roepen. Dat verzoekers alle redelijk en realistisch van hen te verwachten nationale beschermingsmogelijkheden hebben benut, laat staan uitgeput, blijkt aldus geenszins en wordt hoe dan ook op generlei wijze door verzoekers *in concreto* aangetoond.

Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de grond in de beschikking waarbij wordt geconcludeerd: *“Uit niets blijkt derhalve en verzoekende partijen maken niet in concreto aannemelijk dat de Albanese autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om hen met betrekking tot hen verklaarde problemen hulp en/of bescherming te bieden. Verzoekende partijen tonen derhalve niet aan dat het hen met betrekking tot de door hen ingeroepen problematiek aan nationale bescherming ontbreekt.”*

Verzoekers brengen ter zitting geen concrete en dienstige elementen bij die thans anders doen besluiten. Het komt verzoekers toe om op een concrete en overtuigende wijze aan te tonen dat het hen met betrekking tot hun verklaarde problemen en vrees aan nationale bescherming ontbeert. Dat bescherming in Albanië enkel op papier bestaat en zij er geen effectieve en daadwerkelijke bescherming zouden kunnen verkrijgen, blijkt nergens uit en wordt door verzoekers niet *in concreto* aangetoond.

Verzoekers volharden voor het overige in de middelen van hun verzoekschrift, zonder dat zij voorts enigszins ingaan op en enige concrete repliek met betrekking tot de inhoud van de beschikking formuleren, waardoor zij nalaten deze in een ander daglicht te plaatsen.

6. Bijgevolg wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 10 oktober 2023 opgenomen grond. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekers substantiële redenen hebben opgegeven om hun land van herkomst, Albanië, in hun specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van

herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als personen die internationale bescherming genieten in aanmerking komen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS